

Magyar mesék

PÁRATLAN OLDAL - LVII. évfolyam, 33. szám, 2013. augusztus 16.

Egyszer volt, hol nem volt, történt eccő, hogy I. Fülkefor főuraktól dúsan övedzve a házi lelátóján szotyolázott. Mán akkó minden nemzeti dohángyár napraforgót hegyezett s csomagót, pirosfehérzöld ízesítésbe, akkaracska vót a kereslet. Még aki nem élt vón véle, az es pöködött, ha jót akart. Epp annyi vót vissza a félidőbű, míg a kolompér öszvefő, mikó a Lázár trafikminiszter terv szerint leuzsorászta a Csányi bankárt, ammeg visszamutyimatyzott. A kerál szétcsapott vón köztök a főzőkanálval, de nem vót kedve lehajolni, inkább gazda szemvel hízlalta a magyarokat, megannyi vereshúst, amint kergetik a lapdát a Kárpátok tágas ölin. Hát, eccőcsak látomása támatt. Éreszte, hogy guggol egy nagy tűz mellett, s el-elbambérozik a hőségtű, pengig lengén van öltezve, mezbe, sportszárba, mint mindenki a Mária országába, ki vitte valamire. Ott vót a szám a hátán mindnek, de nem ám élethosszig! Ölég vót egy rossz lájkolás, mán hátrébb vót őkelme a nemzeti bográcslistán. Vagy előrébb, ha ugrani köllött, ahogy vesszük. Epp ollan vót a magyarok országa, mint elébb, a valóságba, csak ki vót zománcozva, meg lelátó vót körbe a peremin. Jó vót, csípős vót, rotyogott szemellátig. I. Fülkefor mán akkora világ-tekintélye vót, hogy ellenségei hagyták békibe, nem vót kedvük tovább berluszkóni véle. Hallgatták a buffogást, ahogy fodbalozik magába a nemzetimagyar, s bízattya magát, hogy „Ria, Ria, Periféria” oszt vagy nyer a Felcsút, vagy nyer. Csudák csudája, mán védhatalmi státusa vót a kerálnak, de Csádtú Romániáig több es, a parlament megszavazta, s belévették az Alaptörvénybe, mingyá a vétlen les után. Oda, hogy Basescu koma non coronat. Mán akkó a Centrális Erőterbe nem vót visszabeszéd, meg vacillejom, nem mer tiltva vót, hanem mer úgy vót jó minden, ahogy vót. Két napilap vót, a Magyar Közgép, meg a Simicska Népe, vót továbbá az Orbán-tv hetvenhét csatornán, több nem es köllött, a nemzeti választó lélekalkata nem szerette az ide-oda híreköt. Kűdje ki néki a kerál levélbe, vagy ha sürgős, ájjon oda a kezdőkörbe, s mongya el. Mán ha láccott a kezdőkör az illatos gőztű, s létű. A magyar bográcsgulyástól, mi készűt odale. Igaz, ami igaz, abbú a kerál egy kanálval ki nem vett, hejszen üvé vót, mit kapkoggyon, mit égesse a nyelvit pórmód, hanem csak tett belé. Intett hébe-korba, mellik mikó ugorgyon, oligarcha, mutyimenedzser, uzsorás. A szólétott meg potty és platty, ugrott es, audiba-ájjonba-rolekszbe, ahogy az isten megteremtette. És ez így ment, nem mászott ki onnant egy se, igaz, a tálalást a kerál mán nem várta meg. A saját sípszavára riadott föl, s hogy beszél, arra. A bográcsgulyás ollan mint a nép, mondotta, folyamatosan teszünk rea, nem veszünk ki sohase, és a végin kész. És ez így es vót, sohse vesztek ki, amég meg nem haltak.